

[Alfred Jensen.]

ført, ikke gør et forsøg på at gendrive dem. Jeg forstår godt, at han står svagt i argumentationen; men det forekommer mig, at når man mener, der er basis for at fravige det, der så tydeligt blev sagt i regeringens erklæring af 1947, så må der mere til, så kan man ikke blot sige: det tjener intet fornuftigt formål at diskutere denne sag. Jo, det tjener et fornuftigt formål at diskutere denne sag, for vi befinder os faktisk i en situation, der minder om den situation, vi befandt os i før anden verdenskrig, og hvorom Nicolai Blædel skrev en bog, der fik titlen „Forbrydelse og Dumhed“.

Hermed sluttede forhandlingen.

Formanden: Da der kun er én tingsekretær til stede, må der konstitueres en sekretær. Jeg beder det ærede medlem hr. Asger Jensen om midlertidigt at fungere som sekretær.

Forslag om overgang til næste sag på dagsordenen af Alfred Jensen (se sp. 3456)
forkastedes med 106 stemmer mod 6.

Pa begæring af *Per Hækkerup* foretoges afstemning over overgang til anden (sidste) behandling af forslaget til folketingsbeslutning.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling nægtedes med 108 stemmer mod 5; 1 medlem tilkendegav, at han hverken stemte for eller imod.

Forslaget til folketingsbeslutning var hermed bortfaldet.

Formanden: Der er ikke mere på dagsordenen.

Udvalget angående forslag til lov om ændring i lov om regulering af bymæssige bebyggelser har afgivet betænkning over nævnte lovforslag. Eksemplarer vil blive omdelt.

Udvalget angående forslag til lov om ændringer i lov om rettens pleje. (Ændringer i politikredsinddelingen) har afgivet betænkning over nævnte lovforslag. Eksemplarer vil blive omdelt.

Skriftlig fremsættelse af forslag.

Finansministeren (Kampmann): Jeg skal herved tillade mig over for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme*.

I det folketingsudvalg, der behandlede lovforslaget om ekstraordinær grundskyld og ejendomsskyld til kommunen, har der bl. a. været drøftet de tilfælde, hvor der fra en ejendom udskilles et areal og en del af ejendommens bygninger medfølger. I sådanne tilfælde skal den fikserede ejendomsskyld fordeles på de pågældende lodder efter reglerne i § 78 i lovbekendtgørelse nr. 237 af 9. juli 1958 om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme, hvilke regler også har gyldighed for fordelingen af den fikserede kommunale ejendomsskyld.

De nugældende regler indebærer, at de tidligere givne fradrag, specielt det faste fradrag på 21 000 kr., efter deling af ejendommen fremover kun forholdsmæssig kommer de enkelte lodder til gode, medens disse, hvis de allerede ved den vurdering, der ligger til grund for beregningen af den fikserede ejendomsskyld, havde været selvstændigt vurderet, hver især ville have fået fradrag fuldt ud og derfor en mindre, fikseret ejendomsskyld end den, der nu efter reglen i § 78 bliver tildelt dem.

Da det pågældende forhold, der også gælder med hensyn til den kommunale ejendomsskyld, hvor denne er fikseret, ville få større betydning efter gennemførelsen af den ekstraordinære ejendomsskyld i disse kommuner, gav jeg over for det pågældende udvalg tilsagn om ved fremsættelse af lovforslag om ændring af loven om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme at søge tilvejebragt en løsning af problemet.

Ved det foreliggende forslags § 2 søges der herefter i henhold til det anførte tilsagn ved tilføjelser til statsejendomsskattelovens § 78 gennemført en ordning, hvorved der i visse tilfælde og inden for en nærmere fastsat tidsfrist åbnes mulighed for en ejer, hvor ejendommen er blevet delt, at få den fikserede ejendomsskyld nedsat, så den svarer til det beløb, der skulle have været svaret, såfremt ejendommen havde været delt og lodderne selvstændigt vurderet allerede ved fikseringsansættelsen.

Samtidig benytter jeg lejligheden til at imødekomme en henstilling fra ombuds-

[Finansministeren.]

manden om at søge foretaget en ændring i ejendomsskatteloven gående ud på, at et skyldrådsmedlem ved afgørelsen i skyldrådet af klagesager fra hans egen vurderingskreds afskæres fra at stemme.

Idet jeg i øvrigt henviser til de lovforslaget ledsagende bemærkninger, henstilles forslaget til det høje tings velvillige behandling.

Udenrigsministeren (Krag): Hermed har jeg den ære for det høje ting at fremsætte forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af den europæiske konvention om fredelig bilæggelse af tvistigheder, undertegnet i Strasbourg den 29. april 1957, som på Danmarks vegne blev undertegnet af daværende minister Ernst Christiansen på mødet i Det europæiske Råds ministerudvalg i Strasbourg den 29. april 1957.

Jeg tillader mig vedrørende konventionens forhistorie og nærmere indhold at henvise til bemærkningerne til forslaget, men vil her gerne fremhæve, at denne konvention er et resultat af det samarbejde, som 15 europæiske lande har etableret inden for Det europæiske Råds rammer. Initiativet til konventionen skyldes Europarådets rådgivende forsamling. Konventionsteksten er blevet udarbejdet af en af ministerudvalget nedsat ekspertkomité, der under sit arbejde har haft kontakt med forsamlingens stående udvalg for juridiske spørgsmål.

Konventionen er opdelt i fire kapitler, hvoraf de tre første giver regler om retslig afgørelse, forlig og voldgift, medens det sidste indeholder almindelige bestemmelser. Ved udformningen af konventionsudkastet tjente den under De Forenede Nationers auspicer den 28. april 1949 videreførte generalakt fra 1928 om fredelig bilæggelse af mellemfolkelige tvistigheder som forbillede, og den endelige konventionstekst kom til at følge dette forbillede ret nøje. Selvstændig betydning har konventionen imidlertid derved, at Den tyske Forbundsrepublik ved sin ratifikation af overenskomsten vil komme til at deltage i denne multilaterale forpligtelse til fredelig bilæggelse og dermed være underkastet den mellemfolkelige domstols obligatoriske kompetence i tvistigheder af retslig karakter, uanset at Forbundsrepublikken ikke er medlem af De Forenede Nationer eller part i domstolens statut.

Ved siden heraf må fremhæves betydningen af, at Europarådets medlemslande i medfør af konventionen kan forpligte sig til indbyrdes at anerkende den mellemfolkelige domstols kompetence i retstvister uden samtidig at måtte påtage sig en lignende forpligtelse over for ikke-europæiske stater. Der skabes således mulighed for, at visse af de stater, der hidtil har undladt at anerkende domstolens kompetence ved at afgive særlig erklæring herom eller ved at tiltræde generalakten, kan forpligte sig med den begrænsning, der ligger i Europarådets medlemskreds. For Danmarks egne forpligtelser får dette forhold dog ikke betydning, da Danmark ved sin ubetingede erklæring i henhold til den valgfri klausul i artikel 36 i den mellemfolkelige domstols statut har anerkendt domstolens kompetence i retstvister også i forhold til enhver ikke-europæisk stat, der påtager sig den samme forpligtelse. Dette skridt var en naturlig følge af Danmarks almindelige politik på dette felt, der går ud på at søge konflikter af enhver art bilagt ved fredelige midler. Et andet udslag af denne politik har været Danmarks uforbeholdne anerkendelse af voldgiftsbehandling dels i henhold til en række to-sidede traktater, dels i medfør af generalakten, som jeg omtalte før. I denne forbindelse vil jeg gerne knytte nogle få bemærkninger til bestemmelsen om voldgift i Europarådskonventionen:

Medens retskonflikter henhører under den mellemfolkelige domstol, skal interessekonflikter i henhold til art. 19 henskydes til voldgiftsbehandling i det omfang, de ikke er blevet bilagt ved forligsbehandling. Under drøftelserne om konventionsudkastet fremkom fra svensk side et forslag gående ud på, at politiske konflikter af vital betydning for et land kun skulle underkastes voldgiftsbehandling, hvis et kvalificeret flertal inden for Europarådets ministerudvalg ville anse sagen for egnet til denne bilæggelsesmetode.

Forslaget, der blev støttet af den rådgivende forsamlings eksperter, måtte ses på baggrund af det internationale politiske livs vilkår, hvorefter det, uanset det store net af bestående voldgiftsforpligtelser, praktisk talt aldrig forekommer, at politiske konflikter af vital betydning for en part henskydes til afgørelse ved voldgift. Tendensen i det